

Den lille pige og feerne

Den lille pige sad og så ud over skovsøen med åkander, der var så smukke og store. Hun lagde mærke til feerne, der fløj omkring mellem blomsterne med deres små fløjter. Det hele var så uendelig smukt og fint. Det værste var, at hun ikke kunne dele oplevelsen med nogen. Alle sagde leende til hende, at feer kun findes i eventyr, og at hun bestemt havde en livlig fantasi. Men hun vidste selv, det ikke var fantasi. Hun kunne se feerne. Somme tider kom de endda hen og fløj rundt om hende og spillede de smukkeste, fine, spæde melodier.

Hun holdt så meget af at sidde her ved søen. Den lå helt tæt ved hendes hjem, og hendes mor havde opgivet at forbyde hende at gå derhen, efter at hun havde indset, at hendes datter ikke gik derhen for at lege tæt ved vandet, men bare sad stille og kiggede ud over det hele. Moderen syntes, hendes lille datter var lidt underlig, når hun gjorde det så tit, og hun var også lidt bekymret for, om hun flygtede bort fra virkeligheden, når hun sad der og så feer og alt muligt.

Hendes mor vidste ikke, hvordan hun skulle tackle situationen. Datteren var jo ellers en yderst velfungerende pige, og hun havde det godt med sine kammerater, bortset fra at ingen forstod hendes "syner" og hendes trang til at være alene længe ad gangen.

En dag, da pigen sad på sin sædvanlige grønne plet ved søen og betragtede alt det smukke, fik hun selskab af en dame med en lille dreng ved hånden. De havde rygsække med, så de var nok på sommerferie.

"Må vi sætte os her hos dig? Det er sådan et dejligt sted." Pigen svarede, at det måtte de gerne.

"Skal vi ikke snart spise? Jeg er sulten", sagde drengen. "Det er nu lidt tidligt. Vi har en lang dag foran os. Vi har næsten lige fået morgenmad. Men ok, du kan tage et par grovkiks og en juice." Drengen var tilfreds og begyndte at gå omkring og se på, hvad der var af spændende legesteder i skoven. Han havde spurgt pigen, om de skulle lege, men hun havde ikke lyst lige nu - måske senere.

Drengens mor og pigen sad stille sammen og kiggede ud over søen. En speciel lille pige, tænkte kvinden. "Kommer du tit her?" spurgte hun. Pigen sagde ja og så et øjeblik undersøgende på kvinden, der også syntes at nyde det meget her. "Mon hun kan se og høre feerne?" tænkte hun, men var lidt bange for at spørge, for hun var jo så vant til at blive leet ad; men noget i hende fik hende dog til at vove at spørge. Kvinden så længe alvorligt og undersøgende på hende. "Ja, det kan jeg. Er det ikke smukt at se dem her?"

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Pigen blev så glad. Hun smilede lykkeligt. "Åh, kan du? Du er den første, jeg har talt med, som kan. Andre plejer at le ad mig." "Ja, det kan jeg levende forestille mig. De fleste kan ikke se sådanne skabninger, og så tror de, at ingen kan. Du kan være glad for, at du kan, for du oplever så meget fint. Så tag dig ikke af at blive drillet."

Drengen kom tilbage og fortalte om et spændende sted, hvor de kunne lave en hule, og spurgte, om pigen ikke ville være med. Jo, nu ville hun. Hun smilede glad til drengens mor, som gengældte hendes smil.

Pigens mor kom hen til stedet for at hente sin datter. Da hun så en fremmed kvinde der og ikke datteren, blev hun lidt urolig. Straks spurgte kvinden, om hun ledte efter sin datter, for så var det nok hende, der legede med hendes søn derinde i skoven. De kunne lige skimte dem mellem træerne, og pigens mor satte sig lettet ned og talte lidt med den fremmede.

Da pigen og drengen efter nogen tid vendte tilbage til stedet, så pigen sin mor i alvorlig samtale med drengens mor. De to kvinder så op og fik øje på børnene. Pigen så, at hendes mor så eftertænksom ud. Det var, som om moderen så på hende med et nyt udtryk i øjnene. Pigen vidste, at hun fremover ville få det lettere.